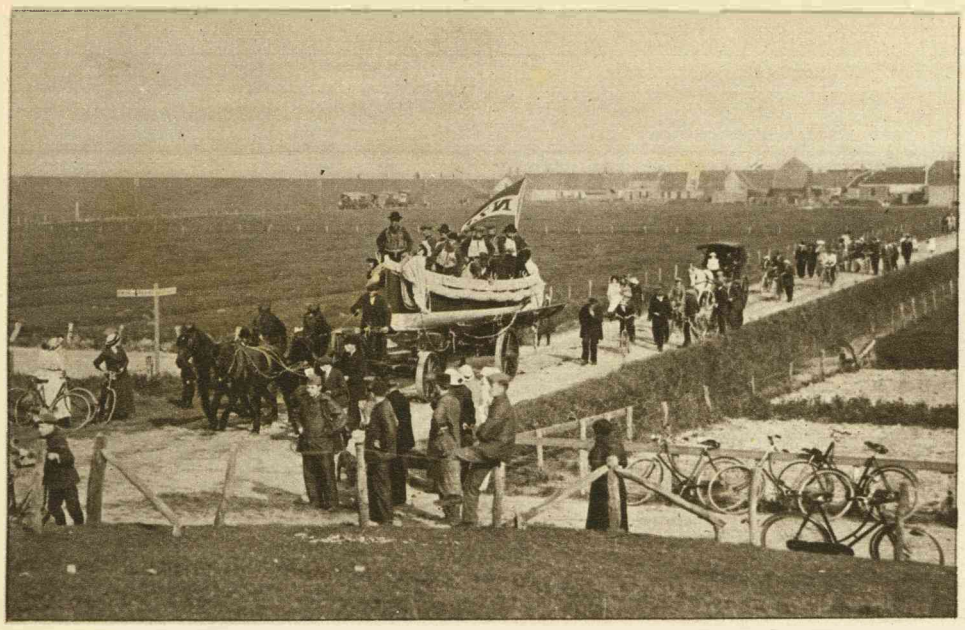

40 JAAR BURGEMEESTER.

Op 15 October was het 40 jaar geleden dat de heer A. Eriks, burgemeester werd van de gemeente Petten. Dit heuglijk feit werd door de inwoners op feestelijke wijze gevierd. Links: een wagen uit den op dien dag gehouden optocht, voorstellende het reddingswezen te Petten. Rechts: een aardige groep Noordhollandsche boerinnen. *(V.F.B.)*

Tot dit doel had hij zich verbonden met andere ondernemende mannen, die insgelijks op den tiran gebeten waren. Hun doel was den keizer gevangen te nemen of te dooden en aldus Frankrijk te bevrijden van den vloek die er op rustte.

Hun plannen waren zorgvuldig uitgesponnen, het geheim angstvallig bewaard en zij wachtten slechts op een gelegenheid om hun slag te slaan.

Edoch — aan den vooravond van hun gewaagden aanslag brak er een donderbui los, die hen, met uitzondering van St. Cyr, naar alle uiteinden van Frankrijk deed uiteenstuiven.

Een uur geleden had de chevalier van een vriend, den jongen Berchigney, die insgelijks in het complot was, een dringenden en ontstellenden brief ontvangen, waarin hem werd meegedeeld dat gravin De Launay in geheimen dienst was van den keizer en dat haar huis een hinderlaag was, waar door de bekoorlijke gastvrouw aan haar samenspannende aanbidders hun geheimen ontstolen werden.

Elk woord dat St. Cyr haar verteld had, elke mededeeling was overgebracht. De keizer was in het bezit van de namen van elk der samenzweerders. Hij hield ze in de holte van zijn hand en dat die hand nog niet dichtgeknepen was, kwam misschien omdat hij de samenzweerders vatten wilde op het oogenblik dat zij hun slag wilden slaan. Berchigney deelde zijn vriend verder mee, dat hij en de anderen hun heil in een onmiddellijke vlucht gezocht hadden en raadde hem aan geen tijd te verliezen hun voorbeeld te volgen.

Terwijl St. Cyr raasde van woede over den verraderlijken streek dien de schoone gravin hun gespeeld had, ontving hij van haar een vertrouwelijk briefje, waarin ze „haar lieve vriend" meedeelde, dat de argwaan van den keizer was opgewekt en dat diens gerechtsdienaars hem reeds bewaakten. Het was gevaarlijk, heel gevaarlijk om zich buiten zijn woning te begeven en zij bad haar „lieve vriend" thuis te blijven en niet naar zijn vrienden te gaan tot zij hem kon verzekeren dat het gevaar voorbij was.

De chevalier doorzag den truc. Het was een nieuwe hinderlaag. Waarschijnlijk was het bekend dat de andere samenzweerders lont geroken hadden en gevlucht waren, en wilden ze zich ten minste van één hunner verzekeren. Hij moest in zijn woning gearresteerd worden.

Hij was snel besloten. Hoewel al zijn vrienden waren gevlucht en hij nu alleen overbleef om den storm het hoofd te bieden, verbood zijn trots hem Versailles te verlaten zonder de verraderlijke slang nog eenmaal ontmoet en haar heur schandelijk gedrag voor de voeten te hebben geworpen. Het was een stoutmoedige daad, maar stoutmoedigheid was een van zijn deugden.

Zijn gepluimden hoed opnemende zette hij dien zwierig op het hoofd en verliet zijn woning.

II.

De onaangename, ijzig koude winterdag liep ten einde, toen St. Cyr zich naar buiten begaf.

Eenmaal op straat kwam zijn gewone koelbloedigheid weder terug. Opgesloten in zijn kamers, belemmerd door de overdadige meubelen partij te trekken van zijn vaardigheid met den degen, zou hij in zeer ongunstige conditie zijn geweest als zijn vijanden hem overvallen hadden.

Maar buiten, in de open lucht, voelde hij dat hij opnieuw en vrij uit kon ademen. Meester op den degen als hij was, tegen wien elk beproefd schermer het steeds had moeten afleggen, was hij zich bewust van zijn macht en bekwaamheid, die nu elk oogenblik onbeperkt te zijner beschikking waren.

De straten van Versailles gaven in dezen tijd een even schilderachtig als opwindend schouwspel te zien. Oorlog hing er in de lucht. Bij iederen stap ontmoette men de schitterende uniformen der keizerlijke gardes, de groene van

VERZORGING VAN DOOFSTOMME EN BLINDE KINDEREN.

De Vereeniging tot verzorging van doofstomme en blinde kinderen „Effatha", hield op 14 dezer te Utrecht een algemeene vergadering. *(V.F.B.)*

de pioniers, de witte der lanciers, de artillerie-officieren in hun sobere, maar nette zwart-met-goud-gegalonneerde kleedij. Menige trotsche uitdagende blik werd op hem geworpen en door hem met een even uitdagenden terugbetaald. Ieder van hen, neen, elk paar van hen, zou hij gaarne met de punt van zijn degen ontmoet hebben. Hen vreesde hij niet, maar wel het verraad. Een aanval van achteren, een mantel over zijn hoofd geworpen en dergelijke onridderlijke aanvallen.

Ondanks zijn onversaagdheid was hij te voorzichtig de woning van de gravin de Launay op zijn gewone nonchalante wijze te naderen. Hij wist dat overal op straat zich spionnen bevonden, vermomd als eenvoudige burgers; zelfs op dit oogenblik werd hij misschien door vele oogen bespied. Hij liep op zwak ijs en alle mogelijke voorzorgen dienden dus genomen te worden.

Toen hij eindelijk het huis bereikt had, wikkelde hij zich in zijn mantel, drukte zijn hoed diep in de oogen en stapte, na den concierge een trotsch knikje gegeven te hebben, de vestibule binnen. Onaangediend binnentredende, liep hij voort met den beslisten stap van iemand, die een vast doel voor oogen heeft.

De gravin de Launay doorliep de schitterend gemeubelde vertrekken, door zilveren lampen in een zacht roseachtig schijnsel gehuld, toen het zachte geluid van een openende deur haar snel het hoofd deed omwenden. Als vastgenageld bleef zij staan en haar schoon gelaat verstarde, want daar in de deuropening stond de elegante chevalier de St. Cyr, nu niet galant buigende, maar hoog opgericht, streng, dreigend.

„U hier, chevalier?" vroeg ze, in haar verrassing haar waakzaamheid uit het oog verliezende.

Een bittere lach speelde om de lippen van den chevalier. Hij had haar verrassing gezien, den schrik op haar sprekend gelaat, de onzekerheid in haar houding. Als hij nog aan haar verraad getwijfeld had, was hij nu overtuigd.

Hij trad de kamer binnen en boog.

„Geen wonder dat u verrast is, madame," zei hij trots en afgemeten. „U was zoo goed mij in uw briefje aan te raden in huis te blijven; ik wenschte echter niet in een hinderlaag gelokt te worden."

In koele afwijzende houding, als verwachtte zij een aanval, stond ze daar en zag hem aan.

„U spreekt in raadsels, mijnheer," kwam het verachtelijk van haar lippen. „Misschien wilt ge u nader verklaren."

„Zijn er verklaringen noodig, madame?" Ik dacht van niet!"

„Spreek duidelijk! Waar doelt u op?"

„Op de gevaren die mij op dit oogenblik omringen."

„Deze gevaren zijn ongetwijfeld een gevolg van uw eigen roekeloosheden," antwoordde zij met bewonderenswaardige zelfbeheersching.

„Roekeloosheden? Zeg liever: dwaasheden! We zijn roekeloos als we te groot vertrouwen stellen in vrienden; dwaas als het een vrouw betreft."

Een snelle doordringende blik gaf haar zekerheid omtrent hetgeen zijn geest bezighield. Op een of andere wijze had hij vernomen, welke rol zij gespeeld had en op de hem eigen onverschrokken manier had hij zich tegen het gevaar gekeerd en haar opgezocht om haar verraderlijk gedrag haar voor de voeten te werpen. Deze overweging deed haar het masker afwerpen.

Met een harde vijandige schittering in haar oogen, oogen die anders zoo zacht en betooverend konden schijnen, naderde ze hem. Zij scheen besloten zijn trots en stoutmoedigheid neer te drukken door hem de hopeloosheid van zijn toestand te doen kennen. Hem te doen sidderen zou haar een ongekend genot geven.

„Zoo! De chevalier de St. Cyr dacht zich bekwaam genoeg met zijn zwakke krachten den strijd aan te binden tegen den grooten keizer?" klonk het schimpend. „Binnen een uur zal hij het vernietigend gewicht voelen van de stalen vuist!"

De slag trof geen doel. Het was of een dolk van glas brak op een maliekolder.

„De woede van een leeuw! Laat hem razen zooveel hij wil, hem kan men ridderlijk te gemoet treden," antwoordde hij. „Het is tegen valschheid van de slang dat men op zijn hoede moet zijn."

De trots in haar blik was verdwenen. Haar

GELDERSCH-OVERIJSELSCHE VEREEN. VAN PREDIKANTEN.

De vergadering van de Geldersch-Overijselsche Vereeniging van Predikanten, te Arnhem op 14 dezer gehouden. *(V.F.B.)*